

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **I. P.**
bytem X..
zastoupena advokátem JUDr. Františkem Novosadem
sídlem Smetanova 1101, 755 01 Vsetín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

za účasti: **Karel Pavlovský**
bytem Sladské 1061, 756 61 Rožnov pod Radhoštěm
zastoupen advokátem Mgr. Martinem Ludvíkem
sídlem Palackého 2205, 756 61 Rožnov pod Radhoštěm

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2016, č. j. KUZL 48244/2016, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského

úřadu Rožnov pod Radhoštěm (dále jen „městský úřad“) ze dne 22. 6. 2016, č. j. MěÚ/PO/277/2/2015/Př/Pol.

2. Tímto rozhodnutím městský úřad výrokem I uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se žalobkyně dopustila tím, že dne 16. 8. 2015 kolem 10.00 h, na ulici S. úmyslně a vědomě vstoupila na zahradu domu č. p. 1061 v R. p. R. syna K. P., tak, že přeskočila plot, tedy bez souhlasu a přivolení oprávněné osoby, a nechtěla opustit zahradu, čímž neoprávněně užívala cizí věc.
3. Výrokem II rozhodnutí městského úřadu byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se dopustila tím, že dne 16. 8. 2015 kolem 10.00 h na ulici S. u domu č. p. 1061 v R. p. R. se úmyslně dožadovala vstupu k navrhovatelce, matce L. V., tak, že vyzváněla a bouchala na vstupní dveře domu a vyhrožovala, že dveře „rozbije“, a po otevření dveří se o dveře agresivně přetahovala, čímž se dopustila hrubého jednání. Za tyto přestupky byla žalobkyni uložena sankce napomenutí.
4. V **žalobě** žalobkyně namítala, že městský úřad neumožnil žalobkyni, respektive jejímu právnímu zástupci, aby byli přítomni opětovnému výslechu svědkyně M. M. a svědka R. P.. Zmocněnec žalobkyně byl na řádné dovolené a v dostatečném předstihu požádal městský úřad o odročení nařízeného jednání. Na to reagoval městský úřad tak, že právní zástupce má koncipienta a tento ho může zastoupit, přestože žalobkyně trvala na osobní účasti svého právního zástupce u jednání a tento neměl od žalobkyně žádný souhlas s tím, aby za sebe vyslal v rámci substituce zástupce. Tím porušil městský úřad právo žalobkyně na právní pomoc. O návrhu Bc. I. P. dosud žádný orgán nerozhodl, a tato svévolně vydala rozhodnutí ve věci samé. Své rozhodnutí opřela především o výpověď M. M., která však v řízení vystupovala jako zmocněnkyně navrhovatelky L. V., a po celou dobu jednání byla přítomna v místnosti, a proto měla dostatek času potvrdit návrh a výpověď dalšího navrhovatele K. P.. Tato zástupkyně pochybila i v tom, že při výslechu navrhovatele K. P. při podané otázce zmocněnce žalobkyně uvedla navrhovateli, že na otázky zmocněnce nemusí odpovídat, čehož navrhovatel okamžitě využil a na další otázky zmocněnce odmítal odpovídat. Tím tato zástupkyně zamezila objektivnímu prošetření údajných přestupků, a proto rozhodnutí městského úřadu nebylo podloženo objektivními důkazy.
5. Dalším pochybením zástupkyně bylo i to, že v době, kdy byl zmocněnec žalobkyně na dovolené, jeho zaměstnancům, a poté i v odůvodnění rozhodnutí, uvedla oprávněná úřední osoba – že nepředložil potvrzení o dovolené, přestože ho předtím nepožadovala, a to ani po žalobkyni. V řízení žalovaný námitku podjatosti zamítl.
6. Podle žalobkyně rozhodnutí správních orgánů obou stupňů trpí zásadními vadami formálního i obsahového rázu, které byly výše popsány a jejichž vydáním byla žalobkyně zkrácena na svých právech. Správní orgány nezjistily řádně skutkový stav, dopustily se nesprávného posouzení skutků, v rámci posouzení skutku překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou i ustálenou rozhodovací praxí. Rozhodnutí správních orgánů nemají oporu v provedeném dokazování ani v platných zákonech.

Z výroků obou rozhodnutí není zřejmé, jakými podklady se správní orgány při svých rozhodováních řídily nebo jejich skutkové závěry jsou převážně spekulativní.

7. Žalovaný měl především vyřešit podjatost městského úřadu, sám nerozhodoval nestranně. Správní orgány nepřihlížely především k tomu, že žalobkyně měla oprávnění vstupu do domu č. p. 1061 v ulici S. v R. p. R. na základě darovací smlouvy sepsané notářským zápisem ze dne 17. 7. 2003. Správní orgány se nezabývaly ani motivem vstupu žalobkyně do nemovitosti K. P.. Ze strany žalobkyně byla především obava o zdraví své matky L. V.. Již předtím měla špatné zkušenosti s náhlou zdravotní příhodou své matky, které se musela volat rychlá záchranná služba, a to ve dvou případech. Žádný jiný důvod ani úmysl vstupu do nemovitostí navrhovatele K. P. nebyly. Z toho důvodu nebyla prokázána subjektivní stránka údajných přestupků. K důkazu žalobkyně navrhla darovací smlouvu ze dne 17. 7. 2003 a obsah správního spisu.
8. Žalovaný se ve **vyjádření k žalobě** s námitkami žalobkyně neztotožnil. Žalobkyně v žalobě neuvedla žádné nové skutečnosti či námitky, které by již neuplatnila ve správním řízení a kterými by se správní orgány nezabývaly.
9. K námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaný uvedl, že ten byl v řízení zjištěn bez důvodných pochybností v souladu s požadavky vyjádřenými v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to z písemných i ústních vyjádření žalobkyně, navrhovatelů K. P. a L. V., výpovědí svědků M. M. a R. P., a dále z listin předložených navrhovatelem i žalobkyní, které jsou součástí spisu. Jedná se zejména o darovací smlouvu a záznamy ze spisu vedeného úřadem práce ve věci poskytování příspěvku na péči L. V. (úřední záznamy, záznam z kontroly využívání příspěvku na péči ze dne 9. 6. 2015, hlášení změn, protokol ze dne 20. 7. 2016). Ze zjištěného skutkového stavu napadené rozhodnutí žalovaného vychází. Podklady, na jejichž základě bylo rozhodováno, jsou uvedeny v odůvodnění rozhodnutí žalovaného.
10. K námitce žalobkyně k vyloučení oprávněné úřední osoby žalovaný uvedl, že námitka podjatosti vznesená žalobkyní byla vyhodnocena jako opožděná, a proto k ní podle § 14 odst. 2 věta druhá správního řádu žalovaný nepřihlížel. Důvody, proč námitku považuje za opožděnou, uvedl správní orgán na straně 7 svého rozhodnutí ze dne 22. 6. 2016, a žalovaný se s tímto hodnocením ve svém rozhodnutí ztotožnil (strana 13 rozhodnutí). Nad rámec této námitky podala žalobkyně podáním ze dne 19. 7. 2016, doručeným žalovanému dne 21. 7. 2016, stížnost na profesní postup oprávněné úřední osoby Bc. I. P.. Žalovaný toto podání vyhodnotil jako stížnost podle § 175 správního řádu a postoupil ho k vyřízení městskému úřadu. V této stížnosti žalobkyně barvitě popisuje jednání svého syna K. P., který byl v řízení navrhovatelem, a jeho přítelkyně – svědkyně M. M., a nevybíravě hodnotí postup Bc. I. P.. Stížností se v rámci Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm zabývala vedoucí právního odboru Mgr. O. V., která stížnost řádně prošetřila a neshledala ji důvodnou, o čemž žalobkyni dne 27. 9. 2016 vyrozuměla (viz příložený spis).
11. K námitce neuznání omluvy právního zástupce žalovaný uvedl, že uvedenou námitkou se zabýval ve svém rozhodnutí a shledal ji nedůvodnou (strana 11 až 13 rozhodnutí).

12. Za nedůvodné považoval žalovaný námitky stran toho, že žalobkyně měla dle darovací smlouvy oprávnění vstupovat do domu č. p. 1061, a že se správní orgány nezabývaly motivem jejího vstupu do této nemovitosti. Tyto námitky vypořádal žalovaný v odůvodnění rozhodnutí na straně 9.
13. Podle žalovaného v přestupkovém řízení postupovaly správní orgány v souladu s právními předpisy, stav věci byl dostatečně, bez důvodných pochybností zjištěn, žalobkyně nebyla nijak krácena na svých zákonných právech, ze spáchání přestupku byla uznána vinnou právem. Vzhledem k okolnostem případu, kdy se jednalo o vztahy uvnitř blízké rodiny, byla žalobkyni za její protiprávní jednání uložena nejnižší možná sankce (napomenutí) s tím, že tato by měla působit preventivně a přispět ke konsolidaci vzájemných vztahů.
14. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 5. 8. 2016 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsaným v další části rozsudku.
15. Ze **správního spisu** ve vztahu k souzené věci soud zjistil z oznámení přestupku ze dne 16. 8. 2015, že žalobkyně byla podezřelá z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) a proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, kterého se dopustila tím, že dne 16. 8. 2015 kolem desáté hodiny na ulici S. 1061 v R. p. R. vstoupila na zahradu domu svého syna K. P., a tento nechtěla opustit. Jako svědci byli označeni M. M. a L. V..
16. Podle úředního záznamu ze dne 16. 8. 2015 oznámil telefonicky K. P. Polici České republiky, že na zahradu jeho domu přelezla jeho matka plot, a odmítá zahradu opustit. Na místo vyjela hlídka policie, která na místě zjistila, že žalobkyně se domáhala kontaktu se svou matkou. Matka žalobkyně se dle tvrzení P., své dcery (žalobkyně) bála a požádala ho, aby ji do domu nepouštěl, protože již v minulosti jí měla vzít některé soukromé věci. Když syn matce neotvíral branku, tak tato přeskočila bránu, a začala se domáhat vstupu přes ostatní vstupy do domu. K. P. šel na zahradu za matkou, kde jí požádal, aby opustila jeho pozemek s tím, že se žalobkyně, babička bojí. Žalobkyně se však dále domáhala vstupu za matkou na základě rozhodnutí soudu, a proto K. P. zavolal policii. Toto jednání je již dlouhodobé, již mnohokrát sdělila babička své dceři, že se s ní stýkat nechce.
17. Podle tohoto úředního záznamu L. V., matka žalobkyně, uvedla, že před dům jejího „synovce“ se dostavila její vlastní dcera, která se domáhala návštěvy matky. Vzhledem k tomu, že dcera jí už v minulosti vzala osobní věci, tak si L. V. její návštěvy nepřije. Žalobkyně se ale i tak snaží stále matku navštěvovat, a to na základě rozhodnutí soudu, který jí návštěvy umožňuje. Dnes požádala L. V. svého „synovce“ K. P., aby za ní žalobkyni nepouštěl. Ta však přeskočila plot a začala se domáhat vstupu do domu. Pak volal K. P. policii. Při jednání s žalobkyní za přítomnosti hlídky se L. V. třásla a byla viditelně nervózní. Žalobkyně se ale i přes její vyslovené přání, aby ji nechala na pokoji, stále dožadovala návštěvy.

18. Podle úředního záznamu hlídka dále hovořila s M. M., partnerkou K. P., podle které přišla do domu jejího přítele žalobkyně a dožadovala se vstupu a návštěvy své matky. Matka si však toto výslovně nepřála, a proto jí neotevřeli. Žalobkyně následně přeskočila plot a dožadovala se stále vstupu do domu. Proto přítel M. M. zavolal policii. K osobě žalobkyně svědkyně uvedla, že se velmi často dožaduje vstupu ke své matce, ačkoliv se jí tato bojí a nechce s ní přijít do styku.
19. Podle tohoto záznamu žalobkyně uvedla, že šla na návštěvu za svou matkou. Když se snažila dovolat, aby ji někdo pustil na pozemek, tak jí nikdo neotvíral. Proto přeskočila plot a snažila se do domu dostat jiným způsobem. V tom na ni vyběhl její syn K. P., který ji z pozemku vyhazoval a uvedl, že zavolal policii. K návštěvám své matky žalobkyně uvedla, že dle rozhodnutí soudu má na toto právo. To, že ji matka nechce vidět, přisoudila tomu, že ji K. P. zmanipuloval kvůli dědictví. K domu uvedla, že v tomto nemá trvalé bydliště a návštěvy zde provádí na základě rozhodnutí soudu. Žalobkyně na místě za přítomnosti policie hovořila se svou matkou, která jí sdělila, že s ní nechce přijít do styku, a aby jí zase nebrala její věci. Nato žalobkyně uvedla, že ji bude stále navštěvovat, protože to má soudní cestou povolené. Následně žalobkyně opustila předmětný pozemek.
20. Podle návrhu na projednání přestupku ze dne 26. 10. 2015 podaného navrhovatelem K. P., L. V., M. M., byla žalobkyni odebrána péče o osobu blízkou na žádost její matky, pro nedostatečnou péči a nevhodné agresivní chování. Celodenní péče byla předána paní M. M.. Od té doby žalobkyně opakovaně dojíždí k matce, dožaduje se vstupu do domu, a to tak, že skáče přes plot, vyzvání a silně bouchá na vstupní dveře, po otevření se o dveře agresivně přetlačuje. Osobní věci žalobkyni byly vždy předány na její žádost proti podpisu. O její nečekané a nezvané návštěvy není zájem všech postižených osob. I přes mnohočetné výzvy, aby opustila vstupní prostor do domu, a na zahradu, neuposlechne, nutí navrhovatele k tomu, aby přivolali policii, která žalobkyni vyvede. Žalobkyně prohlašuje, že předmětný dům je její, což se nezakládá na pravdě a celou rodinu a ostatní příbuzenstvo nejen verbálně, ale i písemně atakuje, uráží na cti, křivě obviňuje a určuje, kdo smí a kdo nesmí do domu. Nepříjemnosti chodí dělat i do práce pana P. za účelem jej pošpinit natolik, aby o práci přišel, jak již několikrát vyhrožovala. Navrhovatelé žádali o pomoc, protože L. V. je ve čtvrtém stupni závislosti na celodenní pomoci paní M. M., a jednání žalobkyně neprospívá jejímu zdraví. K návrhu bylo připojeno písemné prohlášení paní L. V., že si nepřije jakoukoliv návštěvu a kontakt se svou dcerou (žalobkyní) na adrese trvalého bydliště navrhovatelky.
21. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 23. 12. 2015 se navrhovatelka L. V. nechala zastupovat při ústním jednání na základě plné moci ze dne 22. 11. 2015 M. M., nemohla se dostavit ze zdravotních důvodů. M. M. uvedla, že si navrhovatelka nepřije žádný kontakt, paní M. je s ní 24 hodin denně, příspěvek na péči 12 000 Kč dostává na účet, paní V. jí prosila, ať si ji vezme do péče, že by za to byla šťastná. Paní M. přiložila do spisu písemnosti od žalobkyně, které ji uráží. Navrhovatel K. P. trval na podaném návrhu, protože návštěvy matky jsou neúnosné. On je majitel domu a pozemku, L. V. má právo věcného břemene. Přítelkyně navrhovatele M. M. je v domě od doby, kdy se o babičku starala matka. K události ze dne 16. 8. 2015 navrhovatel uvedl, že žalobkyně asi netelefonovala, byl doma a na zahradě a jakmile viděl, že přijela, tak šel k vchodovým dveřím, kde žalobkyně po přeskočení plotu bouchala na dveře, a vyhrožovala, že dveře

rozbije, pokud ji nepustí do domu. Protože babička má z matky strach, tak matce řekl, že ji do domu nepustí a vyzval ji, aby opustila dům. Ta to odmítala a byla arogantní, a nadávky nebral v potaz, už si je nepamatuje. Pak zavolal policii, pustil je dál, ať rozhodnou, jestli má žalobkyně umožněnou návštěvu, a aby jednali. Vyslechli babičku a následně matku vyzvali, aby odešla. Ta odešla. Ke zlomu ve vztahu s matkou došlo, když začal mít vztah s paní M.. Strach měla babička již v době, kdy ji měla její dcera v péči. Zástupce žalobkyně se navrhovatele dotázal, proč nechtěl pustit matku do jejího rodného domu, když věděl, že tento dům mu darovala a v darovací smlouvě se výslovně zavázal, že matka může babičku navštěvovat, navrhovatel uvedl, že když si babička výslovně návštěvy své dcery nepřeje, tak nevidí důvod, proč by ji měl pouštět do domu. K otázce právního zástupce žalobkyně, jestli mu to sdělila babička v inkriminovaný den, navrhovatel řekl, že mu to řekla přímo do očí, a to i před policií. K otázce právního zástupce žalobkyně, jak navrhovatel vysvětlí rozpor, že byl na zahradě a pak šel přímo jednat s matkou, navrhovatel uvedl, že panu doktorovi už nebude odpovídat. K otázce právního zástupce, kdy naposledy byla jeho matka navštívit babičku, navrhovatel odpověděl, že to by měla vědět žalobkyně. K dotazu, zda trvá na potrestání své matky, navrhovatel uvedl, že nebude odpovídat, navrhovatel doplnil, že je srozuměn s tím, že bude vyslechnuta babička a uvedl, že jí zdravotní stav nedovoluje přítomnost u jednání, že není schopna říci souvislou větu, a že k tomu doloží lékařské potvrzení.

22. Podle protokolu o jednání žalobkyně k věci uvedla, že v předmětný den u domu telefonovala synovi, který jí nebral telefon, a pak přeskočila plot. Zazvonila u domu, nikdo nepřišel otevřít, tak jemně zabouchala a zaklepala na dveře. Přišel jí otevřít syn a řekla mu, že přišla na návštěvu jednak za ním, ale hlavně za matkou, za oběma stejně. Má k domu citovou vazbu, protože v něm byla asi 50 let. Potom jí syn do domu nepustil, odstrčil ji a žádal, aby odešla, tak odešla. Od té doby tam byla asi 10. 10. 2015, kdy opět telefonovala a nikdo jí nepřišel otevřít, pak zazvonila a vyšel syn s tím, aby okamžitě odešla, nebo ji zabije, byla tam sama a nahrávky si nepořizovala, stačí jí čisté svědomí. Má darovací smlouvu ze dne 17. 7. 2003, kde je uvedeno, že jakožto dárkyně může kdykoliv navštívit svou matku. Darovala synovi celý dům, babička tam měla věčné břemeno. Žalobkyně dostala dům od rodičů 6. 11. 1997. Nějakou dobu dům vlastnila, do roku 2003, a potom dům darovala synovi. Synovi posílala dopis dne 14. 9. 2015, kdy jej žádala o zpřístupnění k rodinnému domu dle darovací smlouvy. Dopis poslala doporučeně, ale syn nereagoval. Chtěla to se synem srovnat, protože jsou rodina, ale nepodařilo se to. Žalobkyně matku neviděla dlouho a ví, že je po dvou mozkových příhodách, protože jí s otcem navštěvovala. Když otec žil, dne 29. 5. 2015 jí matka telefonovala, pak 1. 6. 2015, jestli by se o ni starala, protože v tu dobu byl otec v nemocnici a neměl se o ni, kdo starat. To bylo v červnu červenci. Žalobkyně se o ni starala, byl tam i lékař, který byl s její péčí spokojen. Matka se hodně zlepšila a chodila i ven na zahradu. Žalobkyně tam bývala od 8.00 hodin ráno do 21.00 hodin večer, a každý den tam dojížděla. Skončilo to nečekaně dne 23. 7. 2015, kdy přijel syn s M. M. a oznámil jí, že se o matku již starat nebude, M. tam přespávala. Žalobkyně nabyla dojmu, že se jedná o to, aby se jí zbavili, aby dostávali pečovatelský příspěvek ve výši 12 000 Kč. Žalobkyně ho brala dvakrát. Dne 27. 7. 2015 psala žalobkyně na úřad práce, aby osvětlila situaci.

23. Podle plné moci ze dne 22. 11. 2015 byla M. M. oprávněna zastupovat L. V..

24. Podle notářského zápisu ze dne 17. 7. 2003 o darovací smlouvě, žalobkyně darovala předmětný dům svému synovi. Podle čtvrtého bodu se žalobkyně a její syn dohodli na osobním závazku syna, že dárkyně může kdykoliv navštívit své rodiče L. a B. V., kteří v předmětném domě bydlí a zároveň může navštěvovat svého syna. Ve prospěch L. V. bylo zřízeno věcné břemeno užívání.
25. Podle přiloženého dopisu žalobkyně ze dne 10. 9. 2015, adresovaného rodičům M. M., žalobkyně uvedla, že si nepřeje, aby navštěvovali jejich dům a chovali se tam jako doma, ať si jejich dcera najde rovnocenného partnera, 40 let, rozvedeného, s garsonkou, ať nevolá na žalobkyni policii, když chce navštívit svou starou nemocnou matku, že se starala o své rodiče desítky let, několikrát matce zachránila život; ať se podívají, jak se jejich dcera dostala přes noční seance k pečovatelským službám a manipuluje se synem žalobkyně i matkou žalobkyně.
26. Podle lékařského potvrzení ze dne 30. 11. 2015 L. V. není schopna úředního jednání pro poruchy řeči a celkově velmi špatný zdravotní stav. Zpráva byla vystavena neurologem.
27. Podle záznamu úřadu práce ze dne 3. 12. 2015 L. V. není schopna samostatně jednat a vyřizovat si osobní záležitosti na úřadech, od srpna 2014 je osobou s úplnou závislostí, kdy jí péči zajišťoval manžel. Ten v dubnu 2015 vážně onemocněl a péči zajišťovala neterť pana V., paní M. M., kterou pan V. o tuto péči požádal, a přechodně u paní V. pobývala. Při návštěvách v nemocnici u pana V. se o pobírání příspěvku na péči L. V. o tom dozvěděla její dcera (žalobkyně) a péče se domáhala. Pana V. přesvědčila, aby podepsal formulář o ukončení péče s tím, že ji bude zajišťovat sama. Ode dne 1. 6. 2015 se o svou matku starala, ač s ní trvale nebydlela, do domácnosti dojížděla. V tu dobu oprávněná úřední osoba úřadu práce měla několik telefonátů od pana V., který žádal o ukončení poskytování péče od dcery, neboť si mu manželka stěžovala na hrubé zacházení. Proto oprávněná úřední osoba opakovaně do domácnosti za L. V. dojížděla. Z jejího pozorování a rozhovorů bez přítomnosti dalších osob zjistila, že L. V. byla pod nátlakem své dcery, ta ji slovně i fyzicky napadala, což paní L. V. několikrát sama uvedla, a že z dcery měla strach. Tento přístup potvrdil i syn L. V. pan D. V., který za ní na víkendy dojíždí a vnuk L. V., K. P., který s ní od dětství bydlí a jeho přítelkyně M. M.. Paní L. V. měla ze své dcery strach a uvedla, že jí dcera slovně vyhrožuje, fyzicky ji napadá, bere jí všechny peníze a odnáší věci z domácnosti (zlaté snubní prstýnky, což L. V. těžce nesla, a další cenné věci). Z dcery má strach a zamyká se před ní. Situace byla tak vyhrocená, že od 23. 7. 2015 se k L. V. nastěhovala přítelkyně vnuka, a začala se o ni starat sama. Žalobkyni dne 23. 7. 2015 společně sdělili (syn D. V., vnuk K. P. a jeho přítelkyně M. M. a L. V.), že už si L. V. nepřeje, aby se o ni starala dcera, což jí oznámil syn D. V.. Od té doby vyměnili zámky, žalobkyně se opakovaně domáhá vstupu do domu, přeskakuje plot, násilně se do domu dostává, pokud jí syn otevře. Jinak jí paní M. sama neotvírá, neboť z ní mají všichni strach. Z důvodu neustálých konfliktů na ni rodinní příslušníci několikrát volali policii. L. V. je z jednání své dcery psychicky špatná, třese se a její zdravotní stav se zhoršuje, o čemž byli informováni ošetřující lékař a neurolog.
28. Podle úředního záznamu úřadu práce dne 12. 6. 2015 telefonoval na úřad práce pan V., toho času i hospitalizovaný v nemocnici a žádal, aby oprávněná úřední osoba nedopustila, aby se o jeho manželku starala jejich dcera, neboť má o manželku strach. Uvedl, že

s dcerou nikdy dobře nevycházeli, byly tam vždy rodinné problémy. Nyní dcera zjistila, že matka pobírá příspěvek ve čtvrtém stupni a spíše jí jde o peníze než o blaho matky. Je schopna matku donutit, aby podepsala cokoliv.

29. Podle úředního záznamu ze dne 31. 7. 2015, kdy se na úřad práce dostavil bratr žalobkyně D. V. a syn L. V.; tento uvedl, že se žalobkyně starala o matku špatně, psychicky a fyzicky ji napadala, což matka vždy při návštěvách sdělovala. Žalobkyně se starala o matku jen v omezeném čase, přijela za ní kolem desáté hodiny, nachystala jí jídlo a zase odjížděla. Péče byla nedostatečná, paní L. V. byla s péčí dcery nespokojená, a tak hledali jinou osobu, která by péči zajistila. Paní L. V. měla z dcery takový strach, že za přítomnosti policie a všech rodinných příslušníků oznámila dceři, že si nepřeje, aby nadále poskytovala péči, byla doma uzamčena a schovaná. Paní M. M., která nyní poskytuje paní L. V. pomoc, je dcera neteře, a nyní žije s vnukem paní V.. Paní M. paní V. dobře zná, o víkendech za nimi jezdila, paní V. již dříve pomáhala. Nyní ukončila pracovní poměr a celodenně pečuje o paní V.. Za to je paní V. moc ráda, že se situace vyřešila a s dcerou již nemusí přijít do kontaktu.
30. Podle protokolu o ústním jednání úřadu práce ze dne 20. 7. 2015 žalobkyně sdělila úřadu práce, že je rodinou osočována, že se o matku nedostatečně stará, syn žalobkyni uzamkl část budovy, žalobkyně neví proč. Žalobkyně uvedla, že se o matku stará každodenně a do domácnosti dojíždí od 8.15 do 20.00 hodin večer, během dne vyřizuje některé záležitosti, a občas z domu odjede. V noci je její matka doma s vnukem, synem žalobkyně. V poslední době je matka rozrušená a povolává na sousedy.
31. Ve vyjádření ze dne 19. 12. 2015 žalobkyně uvedla, že její syn nedodržuje podmínky darovací smlouvy a nebere v potaz, že se starala vždy o své rodiče. Syn žalobkyně začal babičku L. V. zpracovávat, do domu se dojíždí rekreovat i rodiče M. M., syn matce přehazuje věci přes zamčenou bránu, rodiče přítelkyně se z verandy rodinného domu chichotají, jak syn umí zacvičit se svou matkou. V době péče žalobkyně chodila s matkou sbírat lesní plody, pekla jí z nich koláče, autem vozila matku za kamarádkou, vodila ji po zahradě ap. Syn žalobkyni ani nechtěl říct, kolik stál pohřeb, což se dozvěděla až v dědickém řízení, které není stále ukončeno. Od doby, kdy začala pečovat o L. V. paní M. M., nastaly změny, péče byla ze strany úřadu práce žalobkyni odňata, aniž by se o tom dozvěděla. Žalobkyně podotkla, že vychovala syna s velmi vážnými zdravotními obtížemi, dala mu vzdělání a materiálně a finančně ho zajistila.
32. **Rozhodnutím ze dne 4. 2. 2016** byla žalobkyně uznána vinnou ze shora uvedených přestupků. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobkyně zrušeno dne 4. května 2016 z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a protože nebyla rozlišena výpověď M. M., jakožto zmocněnkyně a jako svědkyně. Dále nebylo prokázáno, že L. V. nesouhlasila s návštěvami, a při jednání s policisty se třásla.
33. Z jednání dne 15. 6. 2016 se zástupce žalobkyně omluvil, protože je na dovolené mimo území České republiky, v Řecku na ostrově Zakynthos, a žádal o odročení jednání, protože klientka trvá na jeho osobní účasti.

34. Oprávněná úřední osoba podle úředního záznamu ze dne 2. 6. 2016 telefonicky hovořila se zástupcem žalobkyně a sdělila, že omluvě nevyhoví, jelikož může udělit substituční plnou moc koncipientovi. K tomu sdělil právní zástupce, že tento postup napadne a nemůže udělit koncipientovi substituci, jelikož obviněná trvá na jeho osobní účasti, což nemá oporu v zákoně dle nálezů Ústavního soudu, když má k dispozici advokátního koncipienta. Dovolena v zahraničí není závažný důvod k omluvě o odročení ústního jednání, protože bylo předvoláno více účastníků řízení a svědků.
35. Důvody pro nevyhovění omluvě sdělila oprávněná úřední osoba advokátu i písemně dne 2. 6. 2016. Datovou zprávu si advokát do dne 3. 6. 2016 přečetl.
36. Zástupce žalobkyně dne 3. 6. 2016 písemně sdělil městskému úřadu koncipientem zástupce, že koncipient nemá substituční plnou moc, protože se mýjeli v kanceláři, a navíc žalobkyně trvá na osobním zastoupení přímo advokátem z důvodu znalosti problematiky a jeho účasti u nařízených jednání a výslechu předvolaných svědků. I koncipient se omluvil z důvodu jeho zahraniční cesty na jednání s „paušálním klientem“ ve dnech 14. až 15. 6. 2016 mimo Českou republiku.
37. Podle úředního záznamu ze dne 6. 6. 2016 sdělila oprávněná úřední osoba žalobkyni, že ústní jednání dne 15. 6. 2016 proběhne a že může přijít s advokátním koncipientem Mgr. P., a že omluvy advokáta a koncipienta nebyly přijaty.
38. Městský úřad písemně sdělil dne 7. 6. 2016 zástupci žalobkyně, že telefonicky sdělil advokátu dne 2. 6. 2016, že neakceptuje jeho omluvu a že může udělit plnou moc koncipientu, a to bez ohledu na to, zda se mýjeli v kanceláři. I žalobkyni bylo předvolání vhozeno do schránky dne 6. 6. 2016, tedy v dostatečném předstihu a odročení není možné z důvodu hospodárnosti, jelikož je předvoláno více účastníků řízení a svědků, a ústní jednání dne 15. 6. 2016 proběhne, omluvy nebyly přijaty.
39. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 23. 5. 2016 a ze dne 15. 6. 2016 K. P. jako svědek uvedl, že dne 23. 7. 2016 paní M. M. přebírala péči o babičku, a o této změně žalobkyně věděla, byla přítomna doma. Byl tam i její bratr D. V. a jeho manželka. Dne 24. 7. 2015 mu paní M. telefonovala, že přijela žalobkyně a branka byla zamčená, babička ji nechtěla vidět, musela přeskočit plot a domáhala se vstupu a bouchala na dveře, a vyhrožovala, že je rozbije, tak mu to řekla přítelkyně, pokud ji nepustí do domu. Přítelkyně jí řekla, ať odejde, že ví, že jí tam nikdo nechce. Načež žalobkyně toto odmítla, že má povolení z darovací smlouvy. Paní M. jí řekla, že bude muset volat policii, s čímž žalobkyně souhlasila. Volala, policie tam byla a ptali se babičky, jak to je, aby zjistili podstatu věci. Pak řekli žalobkyni, aby odešla, když si to babička nepřeje. Pak se incident opakoval 26. 7. 2015 v neděli, kdy byl svědek pryč a paní M. mu volala, že opět přišla mamka, a zase stejný způsob vniknutí na pozemek, bouchání do dveří. Pak mu volala přítelkyně, aby přijel, že je tam žalobkyně, on dorazil a ptal se, co se děje a žalobkyně řekla, že si přijela pro věci a za chvíli dorazila policie, kterou asi volala žalobkyně. A pak byl již incident, který je předmětem řízení. K dotazu městského úřadu svědek uvedl, že branku u plotu zamykají vždy, vchodové dveře také po těch nepříjemných návštěvách po celý den, a byli nuceni i vyměnit veškeré zámky. K dotazu svědek uvedl, že sdělili žalobkyni ústně vícekrát, že si babička nepřeje návštěvy, že se jí bojí. Od té doby je klid, žalobkyně tam nechodí

a nestresuje babičku a ta je teď spokojená. Navrhovateli nejde o trest, ale o to, aby byl v domě klid a hlavně aby babička měla klid.

40. Navrhovatelka L. V. zastoupená advokátem Mgr. L. vypověděla, že byl u klientky, se kterou mluvil a ta mu výslovně 30. 5. 2016 sdělila, že si nepřeje touto věcí se dále zabývat, i když už pomýšlení na kontakt s její dcerou je pro ni silně stresující. Navrhovatelka byla plně orientována a byla si vědoma toho, co říká a o co se jedná. I přes nepříznivý zdravotní stav a věk rozumí předmětu řízení a není pravdou, že by nebyla schopna chápat obsah prohlášení ze dne 23. 7. 2015, které podepsala. Komunikace s klientkou je zhoršena i vzhledem k jejímu stáří a zdravotnímu stavu, ale chápe souvislosti a s ohledem na jednání své dcery odmítá jakýkoliv styk a kontakt.
41. Výpověď svědkyně M. byla čtena v jejím znění ze dne 23. 11. 2015. K otázkám městského úřadu, zda byla přímo svědkem, jak K. P. několikrát osobně sdělil žalobkyni, že si matka nepřeje, aby ji navštěvovala a proč, svědkyně uvedla ano, že si nepřála žádný kontakt, že se žalobkyně bojí. K dotazu, zda se takového jednání žalobkyně dopustila i dříve před 16. 8. 2015, navrhovatelka a svědkyně M. M. uvedla, že k prvnímu incidentu došlo dne 23. 7. 2015 při oznámení o změně péče, byl u toho D. V. a jeho manželka, K. P., svědkyně L. V.. Volali policii, protože se tam strhla hádka, žalobkyně na ni verbálně útočila a chtěla po svědkyni vidět papír o předání péče, což svědkyně odmítla, že jí nebude nic ukazovat a dávat do ruky. Policie přijela a ptala se, kde je problém, vysvětlili jí situaci, že měli strach a nevěděli, jak to řešit. Než přijela policie, žalobkyně utekla, svědkyně jí říkala, aby počkala. Žalobkyně řekla, že se vrátí, že si jde pro nějaký papír a nevrátila se. Policii vše řekli. Druhý incident byl druhý den 24. 7. 2015, svědkyně byla s L. V. sama, bylo to v ranních hodinách, žalobkyně přijela k domu, branka i boční brána byly zamčené, proto přeskočila plot a šla k hlavnímu vchodu, vyzváněla, bouchala a třískala na dveře. Svědkyně jí říkala, ať jde pryč, ale žalobkyně jí říkala, pusť mě za mámou. Svědkyně řekla, že ji nepustí, že se jí matka bojí, ale žalobkyně v tom pokračovala, a proto ji vyzvala, aby přestala, nebo zavolá policii. Žalobkyně řekla, zavolej, a tak svědkyně policii zavolala a policie přijela. Šli za paní L. V. dovnitř, jeden policista byl venku s žalobkyní. Policista se ptal paní V., jestli chce dceru vidět nebo ne a řekla, že ne, že se jí bojí, že jí vzala nějaké věci. Pak to bylo v neděli 26. 7. 2015 dopoledne, kdy byly opět samy s paní L. V. doma, žalobkyně zase přeskočila plot a vyzváněla na dveře, aby jí otevřela a svědkyně řekla, že ne, že není K. doma a svědkyně se jí sama bála. Pak ji slušně vyzvala, aby odešla, ale neodešla, proto volala příteli, co má dělat a ten přijel, pak přijela policie a teď je klid. Zástupce navrhovatelky se dotázal, čím si svědkyně vysvětluje, že je v domě klid a že se žalobkyně nedomáhá vstupu. Svědkyně odpověděla, že je to poté, co byl podán návrh a že se prokázalo, že se chová, tak jak uvedli, takže pod hrozbou sankce dala pokoj. K dotazu městského úřadu, zda zamykali dřív branku nebo ji zamykali pořád, proč vyměnili zámek u branky od hlavních dveří, svědkyně odpověděla, že dřív nezamykali pravidelně, ale pak vyměnili zámky, protože viděli, že má žalobkyně klíč od hlavních dveří domu.
42. Svědek R. P. vypověděl, že dne 16. 8. 2015 byl s kolegou vyslán na Horní Paseky. Moc si toho nepamatuje, úřední záznam psal kolega. Byl tam problém s nějakou paní, která byla na pozemku. Zazvonil, šli přes branku k domu, mluvil s K. P. a ten řekl, že je tam paní, kterou tam nechťejí. Policisté se ptali, co tam dělá, neví, co řekla, ale po nějaké době odešla. Na chodbě mluvili se starou paní, která řekla, že tam tu paní, kvůli které byli vysláni,

nikdo nechce. Byla rozrušená a třepala se. Když mluvili se starou paní, byla na chodbě v domě cizí paní, jestli byla u dveří, neví, ale na zahradě byla určitě. Cizí paní řekli, že si ji tam nikdo nepřije, aby opustila pozemek. Ta pak odešla a oni odjeli. Na zásah tam byl poprvé. Po celou dobu šetření byl na místě sám i kolega K..

43. Podle vyjádření žalobkyně ze dne 21. 6. 2016 žalobkyně navrhla vyloučení oprávněné úřední osoby Bc. I. P. z projednávání a rozhodování v předmětném přestupkovém řízení. Podjatost spatřovala žalobkyně v tom, že tato úřední osoba ovlivnila objektivní prošetření přestupku, když předestřela při výslechu navrhovateli přestupku K. P., že nemusí na dotazy právního zástupce odpovídat, a že M. M., zmocněnkyně navrhovatelky L. V., byla po celou dobu při jednání a mohla tak podpořit výpověď svého intimního přítele K. P., i když byla označena v rozhodnutí jako svědkyně. O zaujatém, nikoliv nezaujatém a nezávislém postupu svědčí i skutečnost, že po vrácení věci na základě odvolání opětovně předvolala k výslechu jako svědkyni M. M., přestože byla zmocněnkyní navrhovatelky L. V.. Dalším důvodem podjatosti je to, že oprávněná úřední osoba nařídila opětovné jednání na den, kdy byl právní zástupce žalobkyně na dovolené a omluvu neuznala, nutila žalobkyni a jejího zástupce, aby byli zastoupeni koncipientem. Tím porušila čl. 36 a 37 Listiny základních práv a svobod i správní řád, neboť každý občan má právo na to, aby si zvolil osobu, které důvěřuje jakožto zástupce. Další důvod podjatosti je to, že tato úřední osoba zaslala 16. 6. 2016 do datové schránky právního zástupce žalobkyně výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí a jako termín uvedla 5 dnů od obdržení této výzvy, když těchto 5 dnů zasahovalo do víkendu, přestože věděla, že den předtím se právní zástupce vrátil z dovolené a mohla předpokládat, že měl i odročená soudní jednání z důvodu dovolených právě na dny, které určila pro seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Tím toto seznámení znemožnila.
44. **Rozhodnutím ze dne 22. 6. 2016** byla žalobkyně uznána vinnou se shora uvedených přestupků a byla jí uložena jako sankce napomenutí. Městský úřad odkázal na nálezy Ústavního soudu o tom, že omluva není důvodná, když není ničím doložená a že městský úřad přihlédl i k tomu, že advokát má advokátního koncipienta. Je nutno brát v potaz běh lhůty pro projednání přestupku a hospodárnost řízení, když k ústnímu jednání byli předvoláni účastníci řízení a svědci. Advokát by si měl výkon advokacie zařídit tak, aby dostal svým povinností, k nimž se své klientce zavázal. To, že advokát neudělil substituci, bylo zcela účelové a pouze procesní taktikou jak dosáhnout prodloužení přestupkového řízení v úmyslu docílit prekluze. Nic nebránilo žalobkyni v tom, aby se k ústnímu jednání dostavila sama, když věděla, že omluva jejího zástupce nebyla akceptována. Je na advokátu, aby upřednostnil nařízené ústní jednání před záležitostmi soukromými i služebními. Městský úřad citoval skutková zjištění z jednotlivých důkazů. K nevyslechnutí druhého policisty omluveného z jednání, městský úřad dospěl k závěru, že jeho výpověď nepotřebuje, neboť oba policisté byli na zásahu společně a předpokládal, že jejich výpověď by byla shodná. Po posouzení důkazů dospěl městský úřad k závěru, že žalobkyně svými jednáními naplnila skutkové podstaty obou předmětných přestupků, a že byl dostatečně zjištěn stav věci bez důvodných pochybností. Podkladem pro rozhodnutí ve věci přestupku byly výpověď žalobkyně ze dne 20. 3. 11 2015, výpověď navrhovatele K. P. ze dne 23. 11. 2015 a ze dne 15. 6. 2016, výpověď advokáta navrhovatelky L. V. ze dne 15. 6. 2016, celý spisový materiál, doložené písemnosti účastníky řízení a úřadu práce, svědecká výpověď M. M. ze dne 23. 11. 2015 a ze dne 15. 6. 2016, a svědecká výpověď

policisty R. P.. Námitku podjatosti zamítl městský úřad z důvodu opožděnosti, protože ji žalobkyně neuplatnila bezodkladně. V doručených písemnostech zástupce žalobkyně namítal skutečnosti k vedení řízení. Předvolání svědkyně M. M. bylo v souladu se závazným právním názorem žalovaného. Jako nedůvodnou shledal městský úřad námitku zástupce žalobkyně o nenaplnění procesního práva seznámit se s podklady rozhodnutí. Zástupce žalobkyně na rozdíl od ostatních advokátů, k omluvě nedoložil žádné kopie předvolání na jiná soudní jednání ani nepožádal o prodloužení lhůty k seznámení se s podklady rozhodnutí, a to ani telefonicky. O prodloužení lhůty advokát nepožádal, přestože našel dostatek času k podání písemnosti označené jako návrh na vyloučení oprávněné úřední osoby. To, že stanovená lhůta zahrnovala víkend, není v rozporu se zákonem. Správní orgán nenutil advokáta, žalobkyni ani koncipienta, být někým zastoupen. Pouze aplikoval judikaturu na neakceptaci omluvy. Nesoučinnosti advokáta a žalobkyně se svým postojem k předmětu řízení svá práva tito zkrátili sami. Spravedlivý proces zahrnuje nejen práva žalobkyně, ale i povinnosti, které jí plynou ze správního řízení. Správní orgán nevyhověl omluvě o odročení a naopak zajistil práva plynoucí z čl. 36 a čl. 6 úmluvy ostatním účastníkům. Kdyby účelovým omluvám se snahou zmařit účel přestupkového řízení městský úřad vyhověl, porušil by rovnost účastníků.

45. Městský úřad hodnotil jako věrohodnou výpověď svědkyně M. M. i policisty R. P., všechny podklady pro rozhodnutí byly hodnoceny jako celek a ve vzájemné souvislosti. Žalobkyně naplnila formální materiální znak přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 b) zákona o přestupcích. Přestože věděla, že branka je uzamčená, musela vědět, z jakého důvodu, tuto branku úmyslně vědomě přeskočila a vnikla na cizí pozemek, na kterém se pohybovala bez přivolení oprávněné osoby, tedy majitele pozemku a domu K. P., a nerespektovala jeho žádost, aby opustila jeho pozemek. Branka v danou chvíli u domu byla překážkou bránící vniknutí k domu. Žalobkyně úmyslně vnikla na cizí pozemek bez souhlasu či spíše přes výslovný nesouhlas a po vniknutí na pozemek jej odmítala opustit.
46. Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2014, sp. zn. 8 Tdo 440/2014 překážkou jejímž účelem je zabránit vniknutí, je jakákoliv zábrana proti vniknutí do obydlí, a proto jsou to zejména zamčené dveře, plot, zábradlí balkonu, mříže. Překážka nemusí být překonána s použitím násilí, ale stačí odstranění, otevření, přeskočení, přezení a podobně.
47. Šlo o další obranu před nevyžádanými návštěvami žalobkyně, když navrhovatel a navrhovatelka po změně péče o navrhovatelku, aby zabránili opakovaným vniknutím na pozemek a vynucenými návštěvami žalobkyně navrhovatelky, postupně vyměnili v domě klíče nejen od hlavních vchodových dveří, ale i od branky. Tato branka se od 23. 7. 2015 uzamyká pravidelně. Pokud byly rodinné vztahy přijatelné, branka se natrvalo neuzamykala, okolnosti přispěly k tomu natolik, že uzamčení branky a vchodových dveří jsou nezbytnou nutností před vpády žalobkyně.
48. Je zcela nepřijatelné, aby navrhovatelka a navrhovatel trpěli nežádoucími a nechtěnými návštěvami. Žalobkyně použila i násilí, bouchala na dveře s výhrůžkou, že dveře rozbije, když jí nikdo neotevře. Zvláštní způsob snahy domoci se návštěvy k nemocné matce. Tímto svým jednáním žalobkyně naplnila formální i materiální znak přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Navrhovatelka L. V. vyslovila souhlas a prosebnou žádost o změnu péče a dostatečně to odůvodnila před

pracovníci úřadu práce. Sociální pracovnice navrhovatelce mohla alespoň ochránit v tom slova smyslu, že provedla ihned změnu o péči osoby zdravotně postiženou čtvrtým stupněm závislosti. Občanské soužití lze obecně vymezit jako souhrn pravidel chování, jejichž zachování – nad rámec právních norem – je podle obecného názoru a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě, čase a situaci. Občanské soužití jakožto tzv. neurčitý právní pojem lze definovat jako určitý souhrn ustálených pravidel jednání a chování ve společnosti, který je založen na respektování práv lidí, jejichž dodržování je v určitém čase a místě ve společnosti obvyklé. Příklady hrubého jednání, které jsou schopny narušit občanské soužití, stanoví § 49 zákona o přestupcích. Jedná se o urážku na cti, vyhrožování, schválnosti, méně závažné ublížení na zdraví atd., hrubé jednání lze definovat jako jednání, které má schopnost ohrozit nebo porušit zájem uvedený v tomto ustanovení a současně narušit občanské soužití. Tzn. překročit rámec výše uvedených ustálených jednání a pravidel. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 12/2010 narušení občanského soužití je trestáno tehdy dojde-li k jeho negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, jež svojí povahou typově odpovídá jednáním v demonstrativním výčtu hrubých jednání v § 49 zákona o přestupcích. Městský úřad odkázal na § 2 odst. 1 a definici přestupku a o tom, že se musí jednat o nevhodné, neslušné, závadné chování, vybočující z morálních pravidel a splňovat současně, jak formální znak přestupku, tak materiální znak přestupku, což je společenská škodlivost. Žalobkyně se dopustila přestupků zcela vědomě a úmyslně podle § 4 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích a chtěla svými jednáními porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Tímto zájmem společnosti, který byl žalobkyní porušen a ohrožen, byl neoprávněný zásah do soukromého a rodinného života a ochrana majetku. Každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života dle Listiny základních práv a svobod. Ze svědeckých výpovědí R. P. a M. M. vyplynulo, že navrhovatelka L. V. si výslovně nepřála a nepřeje návštěvy dcery. Proto jednal navrhovatel tak, že před nežádanými návštěvami žalobkyně chránil svou babičku. Jedna z možností obrany před nežádoucími návštěvami žalobkyně byla uzamčená branka a uzamčení hlavních dveří domu. Podle městského úřadu žalobkyně naplnila i skutkovou podstatu přestupku proti majetku. A uvedl, co je to za způsob návštěvy, když jí nejbližší rodinní příslušníci opakovaně sdělí stanovisko navrhovatelky, že si nepřeje návštěvy žalobkyně a že má žalobkyně strach a žalobkyně přesto netoleruje přání své nemocné matky. Způsob návštěvy s odůvodněním, že žalobkyně měla strach o zdraví navrhovatelky, nebyl na místě a byl zcela účelový. Jednak žalobkyně byla seznámena se skutečností, že navrhovatelka je v celodenní péči M. M., a tudíž nebyl důvodný strach o zdraví matky. Způsob návštěv žalobkyně je zcela vybočující normálním a slušným pravidlům a ne, jak uváděla žalobkyně ve svém písemném doplnění ze dne 19. 12. 2015, že návštěvy žalobkyně byly realizovány zcela v souladu se zákonem a podle pravidel, jistě ne však podle morálních pravidel. Městský úřad konstatoval, že nepovažoval návštěvu žalobkyně jako přijatelnou a nezná osoby, které by chtěly navštívit nemocnou osobu, aby se přesvědčili, aby přeskočili uzamčenou branku, tloukli do uzamčených vchodových dveří a vyhrožovali, že pokud ji někdo neotevře, že dveře rozbije. Žalobkyně uvedla, že přeskočila plot s argumentací, že měla strach o život a zdraví své matky, a to opakovaně, jak vyplynulo z výpovědi navrhovatele a svědkyně M. M.. Tímto opakovaným jednáním zvýraznila žalobkyně společenskou škodlivost přestupků. Tento svérázný a neadekvátní způsob návštěvy navrhovatelky zdravotní stav zhoršil a naopak tím na životě navrhovatelku (jak sama žalobkyně uvedla o dvou mozkových příhodách) přímo ohrozil. Bylo zcela zřejmé,

že matka L. V. měla strach z žalobkyně. To potvrdil i záznam z místního šetření oprávněné úřední osoby úřadu práce ze dne 9. 6. 2015, když navrhovatelka L. V. nemohla před pracovníci úřadu práce vyslovit celou větu, jelikož žalobkyně po navrhovatelce křičela. Proto žalobkyni sociální pracovnice vykážala do vedlejšího pokoje. Tam v klidu a beze strachu navrhovatelka sdělila, že měla z žalobkyně strach a že navrhovatelku žalobkyně pod nátlakem nutila něco podepsat i to, co nechtěla (č. l. 72 spisu), a že chce vyplácet příspěvek na péči na složenku. Navrhovatelka podepsala dne 10. 6. 2015 způsob výplaty dávky. Předtím však byla doručena jiná změna na úřad práce na jméno navrhovatelky ze dne 1. 6. 2015, kde bylo evidentní, že písmo a podpis navrhovatelky byl podepsán žalobkyní. Bylo zcela zřejmé, že žalobkyni nikdy nešlo, jak uvedl zesnulý otec žalobkyně, o zdraví a blaho matky žalobkyně, ale byla zde snaha žalobkyně o finanční prospěch. Naopak nyní má navrhovatelka L. V. celodenní péči, a to i v noční době.

49. Ze spisu vyplynulo, že nejde o první exces žalobkyně, kdy již v minulosti byla přivolána policie. Z důvodu opakování navrhovatelé podali návrh na zahájení řízení, aby k dalším protiprávním jednáním nedocházelo. Žalobkyně to vnímá jako účelové, a to z důvodu pobírání příspěvku na péči ve výši 12 000 Kč, který nyní pobírá M. M.. Městský úřad vyslovil podiv, že proti žalobkyni je mimo navrhovatele i její bratr D. V.. Otec žalobkyně B. V. dle telefonického záznamu na úřadu práce si nepřál, aby se o navrhovatelku L. V. starala žalobkyně. Věděl, že dcera tak činí ze zistných důvodů, a to pobírání příspěvku. Žalobkyně věděla od D. V., K. P., L. V. a M. M. od 23. 7. 2015, že si navrhovatelka L. V. nepřaje, aby se o ni starala žalobkyně. Což také navrhovatelka doložila do spisu. Každý z rodiny V. musí vědět, kdo vztahy narušil, do jaké míry a jakým způsobem. Městský úřad může postihnout hranici, kdy již došlo k narušení občanského soužití a majetku. Při ukládání sankce městský úřad přihlédl k tomu, že žalobkyně se k přestupkům doznala, ale neprojevila nad svým jednáním žádnou lítost. Přestupky žalobkyně byly projednávány poprvé, což byla polehčující okolnost. Žalobkyně by vzhledem k věku měla mít rozpoznávací schopnosti, aby věděla, že svým jednáním porušuje zákon. Měla vzít na vědomí, že její přítomnost v domě nebyla žádaná a pro ostatní byla obtěžující. Jako přitěžující okolnost vzal městský úřad v úvahu, že žalobkyně nerespektovala výslovný nesouhlas s jejími návštěvami, které probíhaly na úkor zdraví navrhovatelky, použitím násilí a překonáním překážky, a byly v minulosti opakovány. Naopak se žalobkyně cítila jako „oběť“ podaných návrhů ze strany navrhovatele K. P. a její matky L. V.. K čemuž nemuselo jistě dojít, kdyby žalobkyně vzala na vědomí, že mezi nejbližší příbuznými osobami je nežádoucí a její přítomnost může mít fatální následek. Jestliže jí šlo o zdraví matky, měla raději respektovat, že není v domě vítána a z jakých důvodů. Což jí bylo známo. Žalobkyně měla vzít na vědomí, že porušila zákon a měla by se vyvarovat obdobných protiprávních jednání. Pokud by však v protiprávním jednání pokračovala, pristoupil by městský úřad k uložení pokuty. V daném případě postupoval preventivně, když žalobkyni uložil jako sankci pouze napomenutí, ale to pouze za účelem, aby se opakovaných protiprávních jednání vyvarovala.
50. V **odvolání** žalobkyně namítla, že dané skutky nemohou být přestupky s ohledem na smluvní ujednání mezi účastníky v rámci rodinných vztahů na základě darovací smlouvy ze dne 14. 7. 2003, uzavřené formou notářského zápisu. Nebyla naplněna subjektivní stránka, žalobkyně měla obavy o zdravotní stav své matky. Dále byla žalobkyně vyzvána notářkou Mgr. Vymazalovou, aby předložila veškeré doklady o movitých věcech, které

spadají do dědického řízení a dostavila se do domu, aby získala podklady pro dědické řízení po svém otci. Jde o formalistické rozhodnutí. Důkazním řízením nebylo prokázáno, že by žalobkyně někoho fyzicky nebo slovně napadala. Naopak oznamovatel K. P. slovně napadal žalobkyni, na což žalobkyně reagovala. K. P. jí zakazoval styk s vlastní matkou. Kdyby jí výslovně matka uvedla, že si nepřejí, aby jí navštěvovala, pak nemuselo dojít k žádné slovní výměně názorů. Přestupku se dopustil K. P., když slovně napadal svou matku. L. V. nebyla schopna s ohledem na svůj zdravotní stav stvořit jedinou větu, natož souvislý text, ve kterém by projevila svou vůli. Každý den užívá asi 17 prášků, mezi kterými jsou silné opiáty. A proto bylo důležité, aby byla vyslechnuta. Mohla celou věc objasnit.

51. Správní orgán mohl vyslechnout L. V. v místě bydliště, tak by mohl sám zjistit na místě, zda má matka žalobkyně zájem na potrestání své dcery, respektive, jestli je schopna pochopit důsledky svého jednání s ohledem na zdravotní stav. Jak vyplývá z lékařské zprávy MUDr. J. D. ze dne 30. 11. 2015, není schopna jednání pro poruchy řeči a celkově špatný zdravotní stav. Již z této zprávy lze dovodit, že nemohla sepsat a pochopit obsah prohlášení ze dne 23. 7. 2015. S babičkou se manipuluje. O tom svědčí skutečnost, že dne 10. 6. 2015 byla L. V. společně s žalobkyní a vnukem K. P. na úřadu práce a zde sama L. V. nahlásila, aby příspěvek na péči o mobilitu byl zasílán na účet žalobkyně. V tomto období sama matka žalobkyně třikrát telefonicky žalobkyni žádala, zda by se o ni nestarala v rámci pečovatelských služeb. Své dceři důvěřovala a neměla s ní žádné spory ani nedorozumění. Je nelogické, aby osoba, která není vlastníkem nemovitostí, podala oznámení o přestupku proti své dceři, když s ní nebyla v žádném kontaktu. Další závažné pochybení je v tom, že městský úřad nevyslechl M. M. jako svědkyni dne 23. 11. 2015. Poté ji vyslýchal jako svědkyni, i když byla zmocněnkyní navrhovatelky a znala obsah spisu a výpovědí osob a mohla do spisu nahlížet. Její výpověď byla předem ovlivněna a není důvěryhodná, správní orgán prvního stupně k ní neměl přihlížet. Vypovídala navíc stejně jako oznamovatel K. P., a dokonce si ještě vzpomněla na dny, které městský úřad zdůraznil. Přitom zasahující policista si nemohl vzpomenout na přesný den, ani na jméno osoby, která se měla přestupku dopustit. Policista navíc neuvedl, z čeho byla stará paní rozrušená a kdo ji rozrušil. Pokud s ní žalobkyně ten den nebyla vůbec v osobním ani telefonickém kontaktu, nemohla to způsobit. Pravdou je ovšem i to, že většina osob postižených mozkovou příhodou má třes části těla, které bylo touto mozkovou příhodou postiženo.
52. Vadou je, že městský úřad procesně poučil K. P., že nemusí odpovídat na otázky zmocněnce žalobkyně.
53. Zahradu v předmětný den žalobkyně neopustila, protože čekala na příjezd policie, nechtěla zahradu užívat. Dne 16. 8. 2015 ji syn nebral telefon a měla v minulosti špatné zkušenosti, kdy na poslední chvíli zachránila život své matky přivoláním záchranné služby. Motivem byla obava o zdraví a život matky. Posouzení věci městským úřadem je neobjektivní. Argument, že proti žalobkyni je i její bratr D. V., je nesprávný. Ten nebyl přítomen žádnému protiprávnímu jednání žalobkyně, přesto se na něj městský úřad odvolává. Není jasné, na základě čeho došel městský úřad k závěru, když neměl nikdy matku v péči, dokonce matka odmítla jít k němu i na oběd. Zavádějící je odkaz na spisovou dokumentaci úřadu práce. Jde o účelové a neověřené důkazy. Na úřad mohl volat jménem B. V.

kdokoliv, kdo měl zájem poškodit dobré jméno žalobkyně a získat vlastní prospěch. V době spáchání přestupku otec žalobkyně nežil, neboť zemřel dne 14. 6. 2015. Proto nemůže být záznam důkazem i s ohledem na to, že samotná L. V. ještě 10. 6. 2015 si přála, aby o ni pečovala její dcera – žalobkyně, což potvrdila vlastnoručním podpisem nahlášení změn – změna způsobu výplaty dávky ze dne 10. 6. 2015, kdy byla osobně přítomna na úřadu práce se svojí dcerou a vnukem.

54. Další vada spočívala v tom, že ve věci rozhodla úřední osoba, na kterou byl podán návrh na vyloučení z projednávání věci. Ta odňala žalobkyni právo hájit se u ústního jednání dne 15. 6. 2016, protože neakceptovala omluvy zástupce žalobkyně. Plná moc žalobkyně nepřipouštěla jakoukoliv substituci. Úřední osoba měla dost času odvolat pouze dva svědky a oznamovatele.
55. Důvody podjatosti vznikly dne 15. 6. 2016, kdy byl zástupce žalobkyně na řádné dovolené mimo území České republiky a námitku podjatosti vznesl poté, co se dozvěděl o výzvě k seznámení se s podklady rozhodnutí. Zástupce zjistil, že nebyl vyslechnut hlavní svědek, a to matka žalobkyně a vypovídala M. M. jako svědek, i když předtím vypovídala jako zmocněnkyně za L. V.. O podjatosti svědčí i to, že omluva zasahujícího policisty K. K. byla akceptována, ale omluva zástupce žalobkyně, nikoliv. Podivné je jednání, když k seznámení s podklady rozhodnutí měl zástupce 5 dnů, kde byl zahrnut i víkend. Ale rozhodnutí úřední osoba vyhotovila už 21. 6. 2016, kdy se do konce pracovní doby mohl zmocněnec žalobkyně seznámit s podklady rozhodnutí.
56. Navrhovatel K. P. ve svém vyjádření k odvolání poukázal na to, že v darovací smlouvě ze dne 17. 7. 2003 byl zřízen toliko osobní závazek ve prospěch žalobkyně. Toto ujednání však bylo mezi stranami učiněno v době, kdy v rámci rodiny panovaly dobré a standardní vztahy a zejména dřívější občanský zákoník nepřikládal tomuto závazku u jednání žádné právní následky. Z dokazování vyplynulo, že žalobkyně odebírala své nemocné a nemohoucí matce bez jejího vědomí a souhlasu finanční prostředky (důchod), a bez jejího souhlasu nakládala s jejími věcmi. Vyplacený příspěvek na péči využívala toliko pro svůj prospěch. Na to upozorňoval i otec žalobkyně a potvrdila to sociální pracovnice úřadu práce. Městský úřad nemusel vyhovět návrhu na důkaz výsledkem paní L. V., ta potom mohla odepřít svoji svědeckou výpověď. Žalobkyně podala dne 1. 6. 2015 úřadu práce žádost o výplatu příspěvku na péči na svůj účet bez vědomí její matky. Navrhovatel upozornil, že žalobkyně setrvala na pozemku i po příjezdu hlídky policie. Právního zástupce žalobkyně mohl při ústním jednání u městského úřadu zastoupit kterýkoliv jiný advokát. Námitky žalobkyně byly účelové.
57. Dne 21. 7. 2016 podala žalobkyně stížnost na profesní postup oprávněné úřední osoby k žalovanému. Ve stížnosti žalobkyně vylíčila vývoj rodinných vztahů konstrukce svého syna, který si pořizoval nahrávky a předával na úřad práce za účelem změny pečující osoby tak, aby se jí stala jeho přítelkyně. Ta po intenzivních nočních seancích u nich v domě se o syna nikdy nezajímala do té doby, než zjistila, že je majitelem domu, začala kalkulovat a vedlo to k tomu, že se v domě rekreují její rodiče, což bylo hlavní motivací celého příběhu. Žalobkyně zpochybnila podpis prohlášení své matky, které učinila po dvou mozkových příhodách v 84 letech a při užívání 17 léků denně, mezi nimiž jsou silné opiáty. Žalobkyně dobře ví, jak se chovala její matka, když ji měla v péči a jaké byly reakce, když nebyla

schopna vnímat okolí. Přítelkyně syna svými falešnými intrikami, které mají asi bohatou minulost, dokázala manipulovat nejen se synem, ale i s úřady. Tato osoba nemá přehled o rodině, nemá děti a nemá potuchy, což znamená vychovat dítě, dát mu vzdělání a zajistit jej do budoucna. Oprávněná úřední osoba svým zaujatým jednáním velmi ovlivnila vztahy v rodině.

58. Žalovaný v **rozhodnutí o odvolání** podrobně citoval zjištění skutečností z provedených důkazů a dospěl k závěru, že bylo prokázáno, že žalobkyně se předmětných přestupků dopustila. Skutkový závěr i právní závěr vyplynuly z výpovědi navrhovatele, svědkyně M. M., a podpůrně z výpovědi svědka R. P., který popsal situaci, poté co přijel na místo, a z úředního záznamu Policie České republiky, který je součástí oznámení přestupku. Žalovaný neuvěřil výpovědi žalobkyně, že zvonila, jemně bouchala a klepala. Pokud by se tak chovala, neměl by navrhovatel důvod volat policii a navrhovatelka by se nenacházela v takovém rozrušení, jak psal svědek R. P.. Výpovědi navrhovatele, svědkyně M. M. i svědka R. P., žalovaný vyhodnotil jako věrohodné, vzájemně korespondující odpovídající zjištěním, která vyplynula z listinných podkladů. Pochybení městského úřadu, který vyslechl M. M. nejdříve jako zmocněnkyni, v dalším pokračujícím řízení po podání prvního odvolání a rozhodnutí o něm jako svědkyni to bylo tímto napraveno. Vypovídací hodnotu výpovědi policisty nesnižuje fakt, že si nevzpomněl na datum a jména osob, neboť ke skutku došlo dne 16. 8. 2015 a svědek podával výpověď s odstupem deseti měsíců dne 15. 6. 2016. Jako policista zasahuje u mnoha podobných incidentů, proto pro něj uvedený skutek nebyl ničím výjimečným, aby si jej měl dopodrobna zapamatovat. Z toho důvodu je ze zásahu pořizován úřední záznam. Pro policistu nebylo jednání žalobkyně ničím mimořádným a osobně se ho nedotýkalo na rozdíl od navrhovatelů a svědkyně.
59. Po posouzení listin založených ve spise neměl žalovaný pochybnosti o tom, že navrhovatelka L. V. nebyla s péčí o svou osobu ze strany žalobkyně spokojená, protože na ni žalobkyně křičela a navrhovatelka se jí bála. Proto si za pečující osobu zvolila M. M., která bydlí v domě s jejím vnukem, a může se o ni celodenně starat. Z výpovědi navrhovatele, zmocněnce navrhovatelky, svědků M. M. a R. P., a z listin založených ve spise, zejména kopií ze spisu úřadu práce je nepochybné, že navrhovatelka má zdravotní obtíže, je však orientovaná a je schopna jednoznačně projevit svou vůli. Navrhovatelka není omezena ve svéprávnosti a o takové možnosti ani není ze strany zúčastněných osob uvažováno. Z popsanych důvodů vyhodnotil žalovaný námitky žalobkyně jako nedůvodné. Stejně vyhodnotil námitku žalobkyně ohledně neprovedení výslechu navrhovatelky. Navrhovatelka je účastníkem řízení v části týkající se přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kdy se cítila dotčena hrubým jednáním žalobkyně. Jejím právem je nezúčastnit se ústního jednání a nechat se v řízení zastupovat zmocněncem, což učinila. Navrhovatelka svou vůli a své stanovisko k věci vyjádřila na ústním jednání prostřednictvím právního zástupce. To žalovaný považoval za dostačující. K námitce, že bylo hrubé jednání navrhovatele vůči žalobkyni, žalovaný uvedl, že přestupky proti občanskému soužití spáchané mezi osobami blízkými se projednávají pouze na návrh postižené osoby, nikoliv z moci úřední. Žalobkyně žádný návrh na projednání přestupkového jednání svého syna nepodala.
60. Žalovaný shledal jako účelové a zavádějící námitky žalobkyně proti odkazu městského úřadu v rozhodnutí na to, že D. V., ani B. V. s péčí žalobkyně o navrhovatelku

nesouhlasili. D. V. nebyl vyslechnut jako svědek, a B. V. už nežije. Městský úřad zjistil skutečnosti, které vyplývaly z výpovědí D. V. a B. V. z listin předložených navrhovatelem, které jsou součástí spisu úřadu práce a vypovídají o situaci v rodině. Městský úřad k nim přihlížel při posuzování materiálního znaku přestupku a k tomu, že šlo o opakované jednání žalobkyně a zohlednil rodinné poměry. Městský úřad dospěl k závěru, že žalobkyně narušila občanské soužití takovou intenzitou, která přesáhla hranici pouhé nevhodnosti a dopustila se přestupku. Žalovaný nezjistil vady při ukládání sankce. Napomenutí je nejnížší sankce jakou lze v přestupkovém řízení uložit. Městský úřad vzal v úvahu jako polehčující okolnost, že žalobkyně nebyla dosud účastníkem řízení o přestupku jakožto obviněná. Jako přítěžující okolnost městský úřad vyhodnotil to, že žalobkyně nad svým jednáním neprojevila žádnou lítost. Sankce napomenutí byla uložena s tím, že má mít výhradně preventivní charakter, aby se žalobkyně obdobného jednání vyvarovala. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobkyně si uvědomí, že její chování nebylo v souladu se zásadami nerušeného občanského soužití, a že návštěv u své rodiny se nemůže domáhat takovým způsobem. Žalovaný měl za to, že uložená sankce splní svou preventivní funkci a odradí žalobkyni od obdobného jednání a přispěje ke konsolidaci vztahů v rodině. Proto považoval uloženou sankci za dostačující. Navrhovatelka neměla povinnost vypovídat, taková povinnost je uložena pouze svědkům. Pokud městský úřad poučil navrhovatele, že na otázky právního zástupce žalobkyně nemusí odpovídat, nejde o pochybení městského úřadu, kterým by zmařil objektivní objasnění věci. Žalovaný neshledal pochybení v postupu městského úřadu, kterým neuznal důvod omluvy právního zástupce žalobkyně z ústního jednání nařízeného na den 15. 6. 2016 a konstatoval, že projednáním věci v nepřítomnosti žalobkyně jejího právního zástupce nebylo porušeno právo žalobkyně na spravedlivý proces. Žalovaný odkázal na zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii a § 16 odst. 1 tohoto zákona a § 17 citovaného zákona. Z těchto ustanovení lze dovodit, že oprávněné zájmy klienta mají přednost před vlastními podnikatelskými i osobními zájmy advokáta.

61. Městský úřad sdělil včas zástupci, že bude jeho omluvě vyhověno, a to telefonicky i písemně. Současně o tomto byla vyrozuměna i žalobkyně. Právní zástupce žalobkyně jakožto advokát musel s ohledem na své zkušenosti a znalosti počítat s tím, že odpovědnost za přestupek měla zaniknout dne 16. 8. 2016, a že v nejbližší době bude městský úřad projednávat věc. Proto ho předvolání na den dvacátého 23. 5. 2016 nemohlo překvapit a bylo jeho povinností zajistit, aby se jednání zúčastnil, buď osobně, nebo prostřednictvím svého zástupce. V případě, že by to nebylo možné, měl omluvu zaslat správnímu orgánu bezodkladně a nikoliv až dne 31. 5. 2016, kdy tato omluva byla doručena městskému úřadu až dne 2. 6. 2016. Dále měl důvod své omluvy řádně doložit, případně navrhnout jiný termín jednání. To neučinil, a proto žalovaný shledal jako obstrukční jeho postup vedený snahou způsobit průtahy v celém řízení s cílem dosáhnout případného zániku odpovědnosti za přestupek. Nelze přisvědčit argumentaci zástupce žalobkyně, že žalobkyně trvala na jeho osobním zastupování, a proto neměl možnost udělit substituční plnou moc. Z plné moci ze dne 12. 11. 2015 nic takového nevyplývá. Naopak v plné moci je uvedeno, že může být později udělena substituční plná moc. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu není časová kolize zástupce mezi zastupováním u různých jednání zpravidla dostatečným důvodem pro to, aby bylo jednání odročováno, neboť toto může advokát řešit substitucí. Obecně není důvodem k odročení

jednání ani plánovaná zahraniční dovolená, a to ani v případě, kdy jí zástupce věrohodně doloží.

62. Námitka podjatosti vůči oprávněné úřední osobě byla doručena městskému úřadu dne 22. 6. 2016, tedy v den, kdy byl vypraveno rozhodnutí ve věci. S vyhodnocením námítky jako opožděné se s městským úřadem žalovaný ztotožnil. Postup byl v souladu s § 14 odst. 2 správního řádu. Žalovaný nesouhlasil s argumentací zástupce žalobkyně, že důvody podjatosti vznikly dne 15. 6. 2016. Tyto skutečnosti byly známy zástupci žalobkyně mnohem dříve. Okolnosti výsledku svědkyně M. M. byly popsány již v rozhodnutí žalovaného, který městský úřad zavázal, aby provedl opětovný výslech účastníků a případných svědků, z toho vyplynulo, že svědkyně bude znovu vyslechnuta. Neakceptace omluvy proběhla mnohem dříve, než byla vznesena námitka podjatosti, ta nebyla bezodkladná. O prodloužení lhůty zástupce žalobkyně nikdy nežádal. Žalovanému se postup zástupce žalobkyně jevil jako obstrukční a účelový.
63. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 16. 8. 2015 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 8. 8. 2016.
64. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
65. Skutkové podstaty přestupků podle účinné právní úpravy existují i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval soud souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.
66. Jako nedůvodnou shledal soud žalobní námitku, že **městský úřad nepřijal omluvu** a neumožnil žalobkyni či jejímu zástupci účastnit se druhého výsledku svědkyně M. M..
67. Z jednání nařízeného na den 15. 6. 2016 se zástupce omluvil z důvodu dovolené. Oprávněná úřední osoba byla oprávněna posoudit důvod omluvy a v souladu se zásadou spravedlivého procesu sdělila včas a prokazatelně zástupci žalobkyně, že omluvu neposoudila jako řádnou a uvedla i důvody, a to že zástupce jakožto advokát může být zastoupen svým koncipientem a odkázala na rozhodovací činnost Ústavního soudu a dále, že dovolená není důležitý důvod omluvy a že bylo předvoláno více účastníků řízení a svědků.
68. Tyto své hodnocení a závěry sdělila oprávněná úřední osoba zástupci žalobkyně telefonicky a následně písemně. Na písemné sdělení reagoval koncipient zástupce žalobkyně, který písemně sdělil městskému úřadu, že se s advokátem mýjeli, a že on sám rovněž jede v době jednání o přestupku na zahraniční pracovní cestu s „paušálním klientem“. Na to písemně reagoval městský úřad a sdělil, že omluvu neakceptuje.
69. Oprávněná úřední osoba sdělila žalobkyni, že ústní jednání proběhne a že může přijít s advokátním koncipientem.

70. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*
71. Posouzení důležitosti důvodu svěřil zákonodárce správnímu orgánu a jeho správnímu uvážení při výkladu neurčitého právního pojmu *náležitá omluva a důležitý důvod* omluvy. Podle § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. soud správní uvážení nepřezkoumává, pokud správní orgány nepřekročily jeho meze nebo jej nezneužily. V daném případě soud při výkladu uvedených neurčitých právních pojmů nezjistil ani překročení mezí správního uvážení, ani jeho zneužití. Ostatně ani žalobkyně vůbec nekonkretizuje, jak a čím měly být zneužity či překročeny. Žalobkyně za dané situace nemohla legitimně očekávat, že přestupek nebude městský úřad dne 15. 6. 2016 projednávat. Byla o tom navíc ústně vyrozuměna a zástupce dvakrát písemně. Pokud advokát (i jeho koncipient) upřednostnili dovolenou a jiného klienta, měl si advokát zajistit zastoupení jiným advokátem, jak se to běžně v praxi stává. Případně mohla žalobkyně zmocnit jiného advokáta sama.
72. S ohledem na průběh celého správního řízení u správních orgánů obou stupňů je třeba vykládat uvedené neurčité právní pojmy v kontextu celé situace, včetně zjištěného skutkového stavu, obsahu námitek a jednání obviněných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99, podle kterého *důležitost důvodu omluvy obviněné z přestupku a jejího zástupce (advokáta) z neúčasti u ústního jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek), o jak dlouhý pobyt advokáta (zástupce) v zahraničí jde, zda ze spisu či jiných skutečností nevyplyvá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněné z přestupku nebo jejího zástupce působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod.* V souzené věci podle soudu žalobkyně (resp. její zástupce) relevantní důležitý důvod s ohledem na celý průběh správního řízení neuvedli a především svá tvrzení vůbec nedoložili žádnými doklady (a navíc ještě výdělečnou závislost na uvedeném zahraničním pobytu koncipienta s klientem, nemožnost změnit termín dovolené advokáta, skutečnou nemožnost zastoupení jiným advokátem nebo jinou osobou atd.).
73. Neopodstatněná je námitka, že ve věci rozhodovala v prvním stupni správního řízení **podjatá úřední osoba.**
74. Námitku podjatosti vznesla žalobkyně podáním ze dne 21. 6. 2016, doručeným městskému úřadu dne 22. 6. 2016. Rozhodnutí, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání předmětných přestupků, bylo vyhotoveno dne 21. 6. 2016 a vypraveno dne 22. 6. 2016. Bylo na žalovaném, aby rozhodl o námitce podjatosti v odvolacím řízení v rozhodnutí o odvolání, což se stalo (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 As 130/2014-33). Smyslem institutu podjatosti je vyjádřit se k námitce podjatosti do skončení správního řízení, tedy nejpozději v rozhodnutí o odvolání. Jak žalovaný rozebral v rozhodnutí o odvolání, námitka podjatosti byla podána opožděně. Nadto soud konstatuje, že žalobkyně ve skutečnosti nevznášela námitku podjatosti, ale vznesla námitky proti způsobu vedení řízení, tedy k věci, a nikoli indicie, které ve smyslu § 14 odst. 1

správního řádu by mohly vůbec vést k závěru, že o oprávněné úřední osobě lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Žalovaný k námitce podjatosti přihlédl a vypořádal ji. Podjatost, je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah úřední osoby k projednávané věci. Zároveň je třeba zkoumat i hledisko objektivní, tj. zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezáujatosti v konkrétním případě (obdobně nález Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94). Žádné takové indicie nebyly v posuzovaném případě zjištěny ani žalobkyní namítány. Proto soud neshledal nezákonnost v uvedeném postupu a s úvahami žalovaného se ztotožnil.

75. Liché jsou námitky nesprávného **zjištění skutkového stavu**, včetně námitky, že městský úřad opřel své rozhodnutí především o výpověď M. M., která však vystupovala v řízení jako zmocněnkyně navrhovatelky L. V., byla přítomna výsledku svého přítele a syna žalobkyně K. P. a tak se mohla připravit na svou výpověď a potvrdit jeho výpověď.
76. Paní M. M. skutečně vystupovala při ústním jednání dne 23. 11. 2015 jako zmocněnkyně navrhovatelky L. V., přestože byla předvolána jako svědkyně. Právě proto, a z důvodu dalších vad, žalovaný zrušil rozhodnutím ze dne 16. 5. 2016 rozhodnutí městského úřadu ze dne 4. 2. 2016. Jednání bylo proto nařízeno na 15. 6. 2016, kde byla navrhovatelka L. V. zastoupena advokátem a paní M. M. vypovídala jako svědkyně. Podle soudu byly vady předcházejícího řízení v dalším řízení dne 15. 6. 2016 napraveny.
77. K prokázání spáchání přestupku nebyla podkladem rozhodnutí městského úřadu především výpověď M. M., přítelkyně K. P., jak se domnívá žalobkyně. Městský úřad posuzoval mimo její výpověď dále výpověď syna žalobkyně K. P., výpověď zasahujícího policisty R. P., výpovědi zmocněnce navrhovatelky L. V.. Dále městský úřad vycházel z oznámení přestupku, písemných vyjádření žalobkyně, darovací smlouvy z roku 2003, úředních záznamů Policie České republiky, listin ze spisu úřadu práce (citovaných v rozhodnutí) a lékařského potvrzení o stavu L. V.. Sám městský úřad v protokolu ze dne 15. 6. 2016 označil mimo vypsané listiny všechny, které jsou obsahem správního spisu.
78. Rozhodujícími důkazy byly výpověď M. M. a policisty R. P., ale rovněž výpověď K. P.. Tyto důkazy byly v souladu zejména s úředními záznamy Policie České republiky, ale i tvrzením zástupce L. V. (Mgr. L.), písemnostmi ze spisu úřadu práce, darovací smlouvou a lékařským potvrzením. O věrohodnosti policisty nebyl důvod pochybovat a výpovědi K. P. a M. M. byly v souladu s nepřímými důkazy – listinami ze spisu úřadu práce, založenými ve spise přestupkovém. Jak vyplývá z právě uvedených podkladů rozhodnutí, citovaných podrobně v tomto rozsudku, městský úřad nemohl dospět k jinému závěru. Naplnění skutkové podstaty a všech znaků projednávaných přestupků bylo osvědčeno.
79. Podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích ve znění účinném ke dni spáchání přestupku *se přestupku dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.*

80. Podle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích *přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně neoprávněně užívá cizí majetek nebo si присвоjí cizí věc nálezem nebo jinak bez přivolení oprávněné osoby.*
81. Bylo prokázáno nejen výpovědí M. M., ale i výpovědí K. P. a policisty R. P., že žalobkyně přelezla plot a setrvala na zahradě domu č. p. 1061, a že jí k tomu nedal svolení její syn K. P. jakožto výlučný vlastník nemovitosti a navrhovatel přestupkového řízení, ani toto svolení nedostala od své matky, navrhovatelky L. V.. Policii volal ihned po spáchání přestupku K. P. a oznámil jí, že žalobkyně (jeho matka) přelezla plot a je na jeho zahradě a odmítá zahradu opustit. Ostatně, sama žalobkyně při jednání dne 23. 11. 2015 doznala, že přeskočila plot, protože se domnívala, že má právo pobývat v darovaných nemovitostech.
82. Podle darovací smlouvy, která je součástí správního spisu, bodu čtvrtého na straně druhé, se žalobkyně jakožto dárkyně a obdarovaný K. P. „dohodli na osobním závazku K. P.“, že „dárkyně může kdykoli navštívit svoje rodiče L. a B. V., kteří v předmětném domě č. p. 1061 na pozemku st. 1420 v R. p. R. na H. P. bydlí, a zároveň může navštěvovat syna K. P.“.
83. Soud se ztotožnil s výkladem správních orgánů, že návštěva je dvoustranný akt, ke kterému je třeba souhlasu obou osob, a to i s ohledem na právo na soukromí, vlastnické právo a nedotknutelnost obydlí (podle čl. 12 odst. 1 Listiny základních práv a svobod *obydlí je nedotknutelné. Není dovoleno do něj vstoupit bez souhlasu toho, kdo v něm bydlí*).
84. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 2 As 37/2009-62, *není-li pojem (zde nerozpuštěné nečistoty) definován v právním předpise jinak, je třeba mu při jeho výkladu přisoudit takový význam, jaký má v běžném jazyce.* Toto výkladové pravidlo je použitelné i v posuzovaném případě a je třeba uzavřít, že k návštěvě je třeba souhlasu hosta i hostitele.
85. Pro úplnost soud doplňuje, že pokud by žalobkyně synovi K. P. pozemek nedarovala (jakožto výlučný vlastník) anebo by si zřídila věcné břemeno užívání, nemohla by se přestupku spočívajícího v neoprávněném užití cizího pozemku vůbec dopustit.
86. Dále soud s ohledem na okolnosti souzené věci a skutečnosti uvedené ve správním spise (zejména popis chování K. P. a jeho výroků vůči žalobkyni) odkazuje na § 630 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého *dárce se může domáhat vrácení daru, jestliže se obdarovaný chová k němu nebo členům jeho rodiny tak, že tím hrubě porušuje dobré mravy.* Protože darovací smlouva byla uzavřena za účinnosti starého občanského zákoníku (č. 40/1964 Sb.), vztahuje se na vrácení daru citované ustanovení, a to v souladu s § 3028 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.
87. Druhý skutek, spočívající v tom, že žalobkyně vyzváněla a bouchala na vstupní dveře domu a vyhrožovala, že dveře „rozbije“, a po otevření dveří se o dveře agresivně přetahovala, byl kvalifikován jako hrubé jednání. Toto jednání bylo prokázáno výpovědí syna žalobkyně K. P. a jeho přítelkyně M. M.. Tyto důkazy korespondovaly s návrhem přestupku a listinami ve spise úřadu práce – záznamy oprávněné úřední osoby úřadu práce

o hovorech s manželem navrhovatelky L. V. (nyní již zesnulým otcem žalobkyně), bratrem žalobkyně a matkou žalobkyně L. V..

88. Soud se ztotožnil se skutkovými zjištěními a závěry a i správními závěry správních orgánů obou stupňů. Prokázané jednání žalobkyně spočívající v hrubém jednání nebylo jednáním toliko nevhodným, dosahovalo silnější intenzity ve smyslu hrubosti.
89. Pokud jde o pojem „hrubé jednání“, pak je třeba v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 2 As 84/2009 - 64, důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné, přičemž hranice není mezi nimi ostrá.
90. Hrubé jednání je jednání, které „*narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je třeba proto důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti)*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 84/2009). Jako hrubé jednání Nejvyšší správní soud posoudil například uchopení ženy o několik let starší za oblečení v oblasti krku, neboť šlo o zásadní zásah do osobnostní sféry dotyčné osoby, který mohl být spojován přímo s útokem na danou osobu, či minimálně znemožňující nebo omezující její volný pohyb (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 2 As 29/2017-28).
91. V daném případě žalobkyně narušovala soukromí a domov navrhovatelů a nerespektovala jejich práva, včetně vlastnického, nájemního a věcného břemene.
92. Minimálně nízkou společenskou nebezpečnost její jednání vykazovalo. Podle soudu je zcela neakceptovatelné, aby se žalobkyně domáhala provedeným způsobem vstupu do nemovitostí, ke kterým o své vlastní vůli pozbyla jakékoliv právo. To ostatně, byť stručně, konstatoval již městský úřad v rozhodnutí ze dne 22. 6. 2016.
93. Soud nezjistil žádné pochybení při zjišťování skutkového stavu a jeho právním posouzení. Žalobkyně měla právo po celou dobu správního řízení v prvním i druhém stupni vyjadřovat se k věci, což činila. Všechny její námitky správní orgány vypořádaly.
94. K obecným námitkám soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 As 18/2004-37, všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Když tedy sama žalobkyně ponechala část žalobních námitek v takto obecné rovině, lze se s nimi vypořádat právě v míře odpovídající jejich obecnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Krajský soud nemusí hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128).

95. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
96. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II.).
97. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žádné nežádala, soud jí neuložil žádnou povinnost, žádné její náklady ze spisu nezjistil ani zde nejsou žádné důvody hodné zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. prosince 2017

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně